

Tal dia com avui fa...

1 any La universitat
El nombre d'estudiants que deixen la carrera universitària a mitges recula, segons dades del Departament de Recerca de la Generalitat.

10 anys Consum de llibres
La lectura d'obres escrites en català s'estanca en un 20,4%. El percentatge millora molt poc entre els lectors de 10 a 13 anys.

20 anys Entendre el català
La població de Catalunya que afirma que no entén el català s'ha reduït gairebé a la meitat durant els últims 10 anys. El 75% el sap parlar.

Full de ruta

Xevi Sala

Màsters en terrorisme

Com que ara és tendència la concessió de títols universitaris amb l'etiqueta d'*anis del Mono* la fiscalia va decidir enviar a la presó una senyora integrant dels Comitès de Defensa de la República que ni tan sols s'havia matriculat en terrorisme. A l'hora d'expedir la certificació delictiva la fiscalia va ser tan generosa que la senyora va acabar a la garjola sota una de les acusacions més severes del Codi Penal espanyol sense haver assistit a cap classe pràctica de fabricació d'explosius, sense haver fet ni un sol examen teòric basat en els fonaments de la lluita armada, ni tampoc haver superat cap prova final consistent, posem per cas, a disparar un tret a la nuca o fer saltar pels aires algun cotxe. Per fer mèrits, la gens aplicada alumna podria haver compensat tant absències docents foradant dianes amb una metralladora en algun camp de tir o haver signat manifestos a favor de la violència. Res, ni una sola pintada incitadora al vessament de sang. I,

En temps de falsificacions curriculars la fiscalia ha intentat graduar en terrorisme una senyora que ni tan sols s'hi havia matriculat

malgrat aquesta descarada manca de preparació, la fiscalia va decidir convalidar-li el curs sencer i atorgar-li el màster en terrorisme amb la pompa d'una detenció domiciliària i un trasllat mediàtic a l'Audiència Nacional. Hauria estat normal que el vicesecretari de comunicació del PP, Pablo Casado, tingués un atac de gelosia, ell que va participar en talls de carrers no autoritzats per pressionar l'exfiscal general Cándido Conde-Pumpido sense que ningú li hagi certificat encara cap graduat en Kale Borroka. Sort que al final el magistrat de guàrdia de l'Audiència Nacional va tornar la burda falsificació curricular enviant la mandrosa alumna cap a casa. Però estaria bé actualitzar igualment la presumpta formació acadèmica d'aquests fiscals que tan alegrement intenten ensorrar la vida de les persones sense cap base jurídica. Capaç de veure rebel·lions i terrorisme on amb prou feines hi ha desobediència i desordres sense que després d'esmenar-los tan severament ningú els obligui a repetir curs.

Tribuna

Xavier Garcia Pujades. Periodista i escriptor

El mironià de Mont-roig

Josep Miquel Martí Rom (Barcelona, 1950), amb fondes arrels familiars a Mont-roig (Baix Camp), acaba de publicar a Arola Editors (Tarragona) *Joan Miró i Mont-roig. El xiscle de l'oreneta (1930-1983)*, amb pròleg de Vicenç Altaió, continuació d'un primer volum, el 2012 al mateix grup editor, titulat *Joan Miró i Mont-roig: pal de ballarí (1911-1929)*, coincidint amb el centenari de la primera anada del pintor al mas que la seva família paterna havia comprat als afores d'aquesta vila, que Miró feu seva i que projectà artísticament a tot el món.

AMB AQUESTS DOS VOLUMS, que abasten tota la vida i obra de Miró a partir de Mont-roig, Martí Rom culmina una llarga recerca de quaranta anys en què també cal incloure, com a home de cinema i documentals que ha estat, els films sobre el pintor: *D'un roig encès (1979)* i *Tornaveu mironià (2002)*, amb imatges de Glòria Alsina, i la seva participació, al costat dels companys del Centre Miró i de l'Associació de Veïns Muntanya Roja, en la creació d'infraestructures culturals perquè el poble de Mont-roig tingués sempre present tot

el que suposà per a l'artista, durant més de 60 anys, les seves vivències en aquest Camp de Tarragona que immortalitzà en pintures que continuen parlant-nos al cor. Ara, el dia 20 d'abril, es culmina també, feliçment, l'obertura del mateix Mas Miró com a centre museístic obert a tothom.

D'AQUESTA MANERA, AL LLARG DELS ANYS i no sense dificultats quan es tracta de la cultura, s'han anat consolidant esdeveniments com la celebració del centenari del seu naixement (1993), l'itinerari Miró pel poble i la creació del Centre Miró a l'Església Vella (2005), així com els continuats articles d'investigació que Martí Rom ha anat publicant a la revista local *Ressò mont-roigenc*, a més de la revisió completa de la correspondència de Miró, dipositada a la seva fundació a Barcelona i a Palma (publicada en diversos volums), i de les biografies d'artistes i escriptors, relacionats d'alguna manera amb Miró i les terres tarragonines, textos escrits amb Juan Manuel Garcia Ferrer i publicats a l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya.

PER TOTA AQUESTA FEINADA —que inclou també entrevistes amb la família, amics i veïns relacionats amb Miró, així com amb el mateix artista, viatges i recerca bibliogràfica—, bé pot dir-se que Martí Rom és el mironià de Mont-roig, l'estudiós apassionat i rigorós que ha rescatat —any per any i gairebé dia per dia— l'evolució vital i artística d'aquell homenet del sud, de mirada clara, petit d'estatura física però altíssim de moralitat i espiritualitat, que un bon dia va dir, com Picasso d'Horta de Sant Joan, que el seu impuls fonamental arrencava de Mont-roig.

I ÉS QUE QUI POT OBLIDAR el quadre *La Masia (1921-22)* i tantes obres, abans i després, que van sublimar el lligam humà amb la terra nodridora? De la nit estelada de les Constel·lacions (pintades en plena Segona Guerra Mundial) a la petita formiga tot hi és simfònic, ajustat i harmoniós. Mont-roig va ser la salvació humana i artística per a Miró, que va fer emergir d'aquella realitat camperola el món suprareal que ja contenia en potència. Gràcies, Martí, per haver-nos-ho fet visible.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Groc

■ Voldria fer saber al ministre de Justícia que jo, com molts altres catalans, també porto el llaç groc com a mostra de suport als presos polítics catalans i que no crec pas que aquest símbol sigui "ofensiu", a diferència del que ell va denunciar recentment al Congrés, perquè diu que a Espanya no hi ha presos polítics. Això ve a ser com aquell aficionat del Barça que s'ofèn perquè un altre llueix la samarreta del seu etern rival, el Real Madrid, al Camp Nou, o bé com aquella altra persona que es molesta perquè dos homes o dues dones es fan un petó mentre caminen pel carrer agafats de la mà. Aquí, com en el cas del llaç, el problema no és la rivalitat esportiva (ben entesa) ni l'homosexualitat, sinó la manca de respecte i de tolerància envers aquelles persones que pensen i es comporten de manera diferent a la nostra. El go-

vern del PP no es cansa de repetir que s'ha de respectar la Constitució, la democràcia i la llibertat d'expressió, però quan aquesta darrera va en contra de la "versió oficial" (per molt legal que sigui), defensant la llibertat d'uns presos que, a criteri de moltíssima gent (jutges i advocats inclosos), estan injustament empresonats, aleshores resulta que això és "ofensiu". Caram, aquesta "llibertat d'expressió"!

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llobr.)

Volem parlar sobre Barcelona

■ Barcelona no és una ciutat precisament petita, i els gossos pertanyen al seu amo, el qual s'ha de fer responsable dels excrements de l'animal, però no tothom ho fa. Pensem que hi ha massa excrements a la ciutat. Creiem, doncs, que l'Ajuntament hauria d'intentar que la ciutat estigués més ne-

ta. Nosaltres recomanaríem que fessin les següents coses: haurien de posar més treballadors de neteja, ja que les places, parcs i carrers no principals estan plens d'excrements. També pensem que multar no ha aportat gaire, ja que el nombre de sancions és molt més baix del que hauria de ser. No hem vist mai cap agent de la Guàrdia Urbana multant algú per no recollir els excrements. També s'hauria d'augmentar el nombre de pipicans i, finalment, l'Ajuntament podria posar més màquines de bossetes per als excrements.

G. DALMAU I E. MARTÍN
Barcelona

Sr. Zoido, és molt fàcil. Ara li ho explico

■ Violència és l'assassinat vil de Ferran Agulló o Josep Isant, i tants altres pel sol fet de ser independentistes. O els casos semblants que ha patit so-

bretot el País Valencià. Violència és el que varen fer els de la Blanquerna (parents d'algun ministre) i que campen per on volen amb el pretext que tenen fills. Violència és el que va fer la policia l'1-0. Violència és el que varen fer els policies a Calella amb el "*Que nos dejen actuar*" i les ràtzies contra els vianants. Violència és l'"*A por ellos*" del poble, el rei el 3-0 i els policies quan van venir a assetjar Catalunya. Violència és tot el que destil·len un tal Jiménez Losantos i altres tertulians de la seva corda. Violència són totes les derivades de les manifestacions de Societat Civil Catalana i totes les manifestacions ultres dia sí, dia també. Violència és retorçar la llei fins a límits vergonyosos per fer callar la dissidència, demanant penes immorals per actes de simple protesta. Violència, en fi. I tu m'ho preguntes? Violència sou tu i els teus, ves per on!

PERE PAJEROLS CASAS
Berga (Berguedà)